

РЕШЕНИЕ

№ 517

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Пенка Анг. Цанкова
в присъствието на прокурора С. Анг. С.

като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100601367 по описа за 2023 година

Производството е по реда на гл.21 от НПК.

С присъда от № 229/05.10.2022г., постановена по НОХД № 16930/2021 г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав, подсъдимият Д. С. А. е признат за невиновен за това че около 23.55 часа на 13.02.2020г., в гр. София, по ул. „Гурко“ с посока за движение от бул. „Васил Левски“ към бул. „Евлоги Георгиев“ с лек автомобил марка „Хюндай“ модел „Соната“, с рег. № СВ ***** – жълт на цвят с отличителни стикери на таксиметров автомобил с надпис „ОК Супертранс“ с трайно монтирана на покрива табела с надпис „Такси“ с включени в зелено лампи тип „черешки“ на предното стъкло у упражнявал професия „таксиметров превоз на пътници“ – водач на таксиметров автомобил, без да има съответната правоспособност за това, а именно не е притежавал Удостоверение „Водач на лек таксиметров автомобил“ /УВЛТА/ и удостоверение за психологическа годност, които се изискват на основание чл. 18, т.4 и т.5 от Наредба № 34 от 06.12.1999г. за таксиметров превоз на пътници, съгласно който водачът на лек таксиметров автомобил трябва да отговаря, на следните изисквания: т.4 да притежава валидно удостоверение за психологическа годност, издадено по реда на наредбата по чл. 152, ал.1, т2 от Закона за движение по пътищата и т.5 – успешно да е положил изпит по теми определени с тази наредба и да притежава валидно удостоверение „Водач на лек таксиметров автомобил“ за

съответната община, на чиято територия се извършват превозите и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение за извършването на престъпление по чл. 324, ал.1 от НК.

Срещу присъдата е подаден протест с вх. № 215152/12.10.2022г. от Б.А. – прокурор при Софийска районна прокуратура с който се поддържа, че първоинстанционната присъда е неправилна и се предлага нейната отмяна и постановяването на друга с която подсъдимия Д. С. А. се признава за виновен по така повдигнатото обвинение. Счита, че подсъдимият е извършил деянието по посочения текст за което са събрани необходимите по обем и критичност доказателства.

С допълнително изложение прокурорът отново поддържа че е налице съставът на престъплението по чл. 324, ал.1 от НК, а именно подсъдимият е управлявал автомобил жълт на цвят с поставени стикери на таксиметрова компания, а на тавана на автомобила е била монтирана табела с надпис такси. Сочи, че действително в автомобила не е имало таксиметров касов апарат, но е имало и включена светлинна индикация в зелен цвят.

С протеста и допълнителното изложение към него не са правени доказателствени искания.

В закрито заседание на 13.03.2023г. въззивният съд по реда на чл. 328 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събиране на нови доказателства.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата не поддържа но и не оттегля протеста, като заявява, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна.

Защитата в лицето на адв. Н., оспорва протеста и моли съдът да го остави без уважение.

Подсъдимият се явява лично поддържа казаното от защитника, а в последната си дума моли да бъде оправдан.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, VII-ми въззивен състав след като обсъди доводите в протестът и жалбите, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Протестът е подаден в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустим.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, доказателствени средства и способи за събирането им, обсъдени в мотивите на присъдата.

За да постанови обжалваната присъда, районният съд е приел въз основа на събраните по делото доказателства, следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Д. С. А. е роден на *****, в гр. София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан, безработен.

Вечерта на дата 13.02.2020г. в гр. София, на кръстовището на ул. „Ген Йосиф Гурко“ с ул. „Любен Каравелов“ свидетелите Д. Д. и И.И. полицейски служители от 01 РУ на СДВР осъществявали рутинни полицейски проверки на автомобили. Около 23:55 часа движейки се по ул. „Ген Йосиф Гурко“ в посока от бул. „Васил Левски“ към бул. „Евлоги и Христо Георгиеви“ през кръстовището преминал лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Соната“ с рег. № СВ *****, с отличителни белези на таксиметров автомобил жълт на цвят с „ОК Супершанс 972121“ и светлинна табела „такси“ облепена с хартиено тиксо. Полицейските служители спрели автомобила и установили, че той е управляван от Д. С. А.. При проверка се установило, че автомобилът не е оборудван с касов апарат, а водачът А. не представил Удостоверение „Водач на лек таксиметров автомобил“ /УВЛТА/ и удостоверение за психологическа годност.

Било докладвано на ОДЧ и бил извършен оглед на автомобила на място.

По делото е изготвена и приета автотехническа експертиза, по документи- протокол за оглед на местопроизшествие, фотоалбум и протоколи за разпити на свидетели.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства: показанията на свидетелите Д. Д. и И.И. протоколите за оглед и заключението от автотехническата експертиза.

Възприетите от първата инстанция фактически отношения относно основните факти са правилно установени, като при съвкупната оценка на събраните по делото доказателства не са допуснати логически грешки. Съдът прецизно и в съответствие със изискванията на процесуалния закон е анализирал доказателствените източници, като е обосновал съображенията си, въз основа на които е кредитирал едни от тях и не се е доверил на други. Липсват основания, които да мотивират въззивният съд да промени съществено направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста /р.372/01.10.2012 г. по н.д. № 1158/2012 г., ВКС, Н. К., III Н. О/.

Във връзка с горното, настоящият съдебен състав намира за необходимо от отбележи изрично, че подобно на районния съд, не кредитира показанията на свидетелите Д. Д. и И.И. в частта в която заявяват че към момента на спирането автомобила е бил със светещи светлини тип „черешки“ които светили със зелена светлина, доколкото същите не кореспондират с останалия

доказателствен материал, в частност с заключението по допуснатата автотехническа експертиза и протокола за оглед на местопроизшествие, където не е отбелязано че въпросните светлинни сигнали че са работили.

Съгласявайки се с правните изводи на районния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Подсъдимият Д. С. А. не е осъществил престъпление по чл. 324, ал.1 от НК, за което му е повдигнато обвинение.

Според императивната уредба на процесуалния закон и константната съдебна практика е недопустимо постановяването на осъдителна присъда в случаите, когато обвинението спрямо конкретното лице, за конкретното престъпно деяние не е доказано по несъмнен и категоричен начин. Безусловно е правилото, че присъдата не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи относно авторството на престъплението и неговите основни обективни и субективни признаци. Разпоредбите на чл. 16 и чл. 303, ал. 2 от НПК ясно и категорично провъзгласяват принципът за невиновност на подсъдимия до завършване на наказателното производство с влязла в сила присъда. Уточнява се, че същият може да бъде признат за виновен само когато обвинението е доказано по несъмнен начин. Следователно, когато и след изчерпване на всички процесуални средства не се установи по безспорен и категоричен начин, че деянието е извършено или че е извършено от подсъдимия, съдът е длъжен да го признае за невиновен /ППВС № 6 от 04.05.1978 г. /

Настоящият съдебен състав намира, че събраните по делото доказателства се оказват абсолютно недостатъчни, за да бъде признат подсъдимият за виновен в извършване на посоченото по-горе престъпление.

За да отговори на един от основните въпроси по чл. 303, ал. 1 НПК, а именно дали подсъдимият действително е автор на престъплението, за което е бил привлечен да отговаря, съдът изследва всички събрани доказателства, с оглед на преценката дали същите подкрепят описаната в обвинителния акт фактическа обстановка. Анализът на събраните доказателствените материали поотделно и в тяхната логическа връзка, не обуслови извод за несъмнена доказаност на извършването на инкриминираното престъпление от страна на подсъдимия.

При извършената на основание чл. 314, ал. 1, вр. чл. 313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което същият следва да бъде потвърден, а въззивните протест и жалба - да бъдат оставени без уважение, като неоснователни.

При извършената служебна проверка, въззивният съд не констатира при разглеждането на делото от първоинстанционния съд да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяната на първоинстанционната присъда.

Поради изложените съображения и на основание чл. 338 от НПК настоящата инстанция намира, че обжалваната присъда на СРС е законосъобразна и същата следва да бъде потвърдена, а протестът да се

остави без уважение.

Мотивиран от гореизложеното:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 229/05.10.2022г., постановена по НОХД № 16930/2021 г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____